

Prædiken søndag d. 25. juni 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 10,24-39 & Rom 61b-11 & Salme
86,1-10,16-17 & 1. Mos 21,8-21.

Levende for Gud

Der er aldrig nogen, der har sagt, at det er let at være menneske.

Det er heller aldrig nogen, der har sagt, at det er let at være discipel af Jesus.

Alligevel kan jeg finde på en hel del argumenter for, at der er mange gode grunde til at tro. Jesus, der igen og igen siger frygt ikke og tilliden til, at det uanset hvad, ender godt, er for mig at se, to gode argumenter for at tro.

Når det så er sagt, så er et af problemerne ved at tro, at der følger udfordringer med. For lige gyldigt hvordan vi drejer det, så er tro, ikke kun for vores egen skyld.

Se, nu bare de stakkels disciple, som her i Matthæusevangeliets kapitel 10, får sig en lektion i, hvad det vil sige at tro og tjene.

De er almindelige mennesker, som i deres helt almindelige liv, er stødt på på Jesus. Lige så almindelige (og kedelige) mennesker som os.

De har fået lov til at se og opleve en masse sammen med Jesus, og jeg er helt overbevist om, at det har fået deres tro til at vokse, så det næsten ikke har kunnet være i dem.

Nu er det tid for dem, at sætte handling bag ordene og troen, der vokser i dem.

Jesus sender dem ud i verden. Han sender dem ud som missionærer og minder dem om, det som Maria Bræstrup Aaskov fremhævede i sidste uge, nemlig at de har fået det for intet, så de må give det for intet.

Først minder han dem om, at en discipel ikke står over sin mester. Det er da lidt barsk. Men hvis jeg nu skal være helt ærlig, så er jeg da ofte fristet til glemme hvem der er Gud og hvem der er Thomas. Det sker da for mig, at det bliver lidt rodet.

Der er tryghed i, at dette er på plads, når Gud får lov at være Gud, kan vi nøjes med at være mennesker, og i lyset af at Gud er Gud, er det også at Jesus siger frygt ikke. Og så er det ikke så tosset "kun" at være menneske.

Hvem af os har ikke brug for at høre det engang i mellem?

Det er ekstra gode ord, at høre, når man er på vej ud i mission. Især, når Jesus lover, at hviske det i øret, som skal siges.

Måske tænker du, det der med mission, det er meget fint, bare der er nogle andre, der gør det. Sådan kan jeg godt have det.

Men bordet fanger, du og jeg er på. Vi er sendt ud i livet. ligesom Jesu disciple er.

Lad mig give et eksempel på, hvordan vi er i mission. Det er ikke sikker, at du og jeg sådan føler os sendt ud, men vi står ofte ansigt til ansigt med mennesker, som spørger os. Hvad er det lige med den der kirke, som du kommer i? Det er da vist en mærkelig kirke! Tror du ligefrem på alt det, med Jesus? Læser du i Bibelen?

Her siger Jesus faktisk noget, der skræmmer mig en anelse: “**v32** Enhver, som kendes ved mig over for mennesker, vil jeg også kendes ved over for min fader, som er i himlene. **v33** Men den, der fornægter mig over for mennesker, vil jeg også fornægte over for min fader, som er i himlene.”¹

Det skræmmer mig, fordi jeg utallige gange har mumlet i skægget, svaret undvigende og haft uld i munden. Jo det.....

Man kunne jo bare sige: “Ja, Jeg tror på Jesus Kristus som min frelser og Herre og vil du ikke med til gudstjeneste på søndag kl. 10.30. Præstens prædikener skal bare overstås! Men musikken er fantastisk og der er mange utroligt dejlige mennesker”

Det gør vi bare ikke ret tit.

Men eksempelet er fint, fordi det tror jeg vi alle sammen har prøvet det, og det viser, at selvom vi ikke løber rundt nede i Kongensgade og udfordrer folk til at tro, så er vi helt almindelige mennesker i mission i den dagligdag, der er vores.

---

¹ Matt 10,32-33

Det er vi fordi mennesker ved, at vi har et eller andet forhold til tro og til kirke, og de vil faktisk gerne vide, hvad det er, der får et fornuftigt menneske, som de kender, til at tro på Gud og til at gå i kirke.

Jeg vil fremover forsøge at være lidt mere direkte i mine svar. Jeg vil minde mig selv om, at folk faktisk gerne vil vide og at de ikke spørger for at moppe mig med min tro.

Nu sagde jeg jo, at jeg bliver lidt skræmt af, hvad Jesus siger her. Derfor bliver jeg også nødt til at minde om, at Jesus også er fantastisk tilgivende.

Tænk blot på Peter, da en tjenestepige efter korsfæstelsen spørger ham om ikke han var sammen med Jesus. Efter at have benægtet det to gange, siger Peter til sidst: "Jeg kender ikke det menneske!"²

Peter blev ikke fornægtet af Jesus, tværtimod kom han til at lede kirken. Så der er stadig håb for du og jeg.

Tro er noget vi har med os 24/7. Det er der hele tiden. I Romerbrevet opmuntrer Paulus menigheden til at forholde sig til, når de kommer til kort. Bibelens ord er synd. Ved at forstå at Jesus ved sin død og opstandelse, har vundet den endelige sejr.

Ved tro på ham er vi døde for synden, men levende for Gud.

Det er det, der mere end noget andet fanger menneskers opmærksomhed, at du er levende for Gud.

---

² Matt 26,74

5 af 5

Jo, Jeg kender det menneske. Jeg kender Jesus!

Amen

Salme: Vil du følge efter mig...